

Sygn. akt III U 645/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Danuta Poniatowska</i>
Protokolant:	<i>sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska</i>

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013r. w Suwałkach

sprawy **A. K.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

w związku z odwołaniem A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 2 sierpnia 2013 r. znak (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 02.08.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) oraz ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze. zm.) odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, z uwagi na brak stwierdzonej dalszej niezdolności do pracy.

W odwołaniu A. K. domagał się zmiany decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Jego zdaniem decyzja jest niesprawiedliwa i nie uwzględnia dokumentacji medycznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

A. K. (ur. (...)) od 01.03.2010r. do 30.06.2013r. był uprawiony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 21.07.2008r. W dniu 08.05.2013r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

Lekarz orzecznik nie stwierdził u odwołującego niezdolności do pracy. Podobnie orzekła komisja lekarska, rozpoznająca sprzeciw wnioskodawcy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niego schorzeń. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się, czy wnioskodawca jest częściowo czy też całkowicie niezdolny do pracy, jeżeli tak, czy niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy z 2008r., jest stała czy okresowa, a także czy od ostatniego badania, które miało miejsce w dniu 22.11.2011r., nastąpiła poprawa w stanie zdrowia odwołującego. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzili badanie odwołującego.

Biegli z zakresu neurologii i ortopedii rozpoznali u niego stan po przebyłym wypadku i doznanym urazie, schorzenia neurologiczne, kardiologiczne diabetologiczne, ortopedyczne i otyłość. Zaopiniowali, iż ich przebieg i zaawansowanie nie czynią odwołującego niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem, który przeszedł w 2008r. W stosunku do ostatniego badania stan odwołującego uległ stabilizacji i jest lepszy od tego z dnia 22.11.2011r. Funkcje lokomocyjne został zachowane na prawidłowym poziomie. Nie stwierdzili również uszkodzenia OUN.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy. W myśl art. 17 ust. 1 i 2 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, a świadczenie to przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

Przebyte przez wnioskodawcę wypadku przy pracy było okolicznością bezsporną.

Kwestię niezdolności do pracy reguluje art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440), zgodnie z którym niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2) zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowań, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Kwestię niezdolności do pracy Sąd rozważył bazując przede wszystkim na opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawca. Biegli nie stwierdzili, aby jej obecny stan zdrowia czynił go niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 21.07.2008r. Opinia była jednoznaczna w zakresie rozpoznanych schorzeń oraz braku istnienia niezdolności do pracy. Konkluzje opinii są zgodne, stanowcze i jednoznaczne. Sąd uznał ją za wiarygodny dowód w sprawie i uwzględnił w całości zawarte w niej wnioski. Odwołujący nie przedstawiła merytorycznych zarzutów, co do rozpoznania i konkluzji opinii, a subiektywne odczucia nie stanowią podstawy do uwzględnienia odwołania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt